

Sygn. akt III AUa 1841/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak SSO del. Maria Ołtarzewska
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r. w Gdańsku

sprawy Z. C.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Z. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 sierpnia 2015 r.,
sygn. akt VIII U 400/15

oddala apelację.

SSA Grażyna Czyżak SSA Bożena Grubba SSO del. Maria Ołtarzewska

Sygn. akt III AUa 1841/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 marca 2015 roku Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. ustalił nową wysokość należnej Z. C. emerytury wojskowej od dnia 1 marca 2015 roku, dokonując jej waloryzacji poprzez powiększenie jej o kwotę 36 złotych i ustalając jej wysokość na kwotę 3.426,86 złotych.

W odwołaniu od powyższej decyzji Z. C., kwestionując podstawy prawne dokonania waloryzacji świadczenia, wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, zobowiązanie dyrektora WBE do wydania decyzji zgodnej z przepisami prawa, w tym do usunięcia braków formalnych w pouczeniu poprzez dodanie informacji o prawie odwołania od decyzji w trybie administracyjnym, dokonanie zakwalifikowanie go do właściwej klasy podmiotów, wg. spełnianych kryteriów, dokonanie konwersji jego grupy zaopatrzenia finansowego z poprzedniej U-19 na aktualną 14A, zastosowanie właściwego algorytmu przeliczania wysokości jego emerytury od początku powstania nieprawidłowości, naprawienie

szkody, powstałej na skutek błędów i zaniechań spowodowanych wadliwymi decyzjami urzędników WBE, wraz z ustawowymi odsetkami i zadośćuczynieniem w wysokości 30% kwoty szkody, zweryfikowanie formularzy decyzji w zakresie przydatności ich do charakteru operacji, jakie będą wykonywane, a także o rozpatrzenie jego odwołania w trybie administracyjnym.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ emerytalny wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swego stanowiska powołał się na argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Z. C. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej - majora - w dniu 31 maja 1997 roku.

Wnioskodawca ma ustalone prawo do emerytury wojskowej na podstawie decyzji z dnia 7 lipca 1997 roku, wydanej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004r. Nr 8, poz. 66 ze zm.).

Pozwany organ emerytalny dokonywał corocznej waloryzacji świadczenia odwołującego się na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Wskazany przepis stanowił, iż emerytury i renty podlegają waloryzacji w takim samym stopniu i terminie, w jakim następuje wzrost uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych pozostających w służbie i zajmujących analogiczne stanowiska.

Treść cytowanego przepisu uległa zmianie z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), o czym stanowił art. 159 pkt 1 tej ustawy – w ten sposób, że od dnia 1 stycznia 1999 roku do waloryzacji emerytur i rent żołnierzy zawodowych stosuje się przepisy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 marca 2015 roku Dyrektor Wojskowego Biura -Emerytalnego w G. ustalił nową wysokość emerytury wojskowej ubezpieczonego od dnia 1 marca 2014 roku, dokonując jej waloryzacji poprzez powiększenie jej o kwotę 36 złotych i ustalając jej wysokość na kwotę 3.426,86 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach pozwanego organu emerytalnego, których wiarygodności oraz autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu.

Na wstępie Sąd Okręgowy wskazał, iż z uwagi na wcześniejsze prawomocne rozstrzygnięcia dotyczące zarówno wysokości podstawy wymiaru przyznanego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego jak i wcześniejszych jej waloryzacji, przedmiotem niniejszego postępowania pozostaje jedynie kwestia prawidłowej waloryzacji należnego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego dokonanej przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w G. decyzją z dnia 1 marca 2015 roku.

Przepis art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 330 ze zm.) stanowi, że emerytury i renty podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.).

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 88 ust. 1 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji (ust.2).

Przepis art. 89 ust. 1 stanowi z kolei, że wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony, o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 1, jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów (ust. 2). Ustęp 3 tego przepisu stanowi zaś, że zwiększenie, o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, jest przedmiotem corocznych negocjacji, w ramach T., przeprowadzanych w czerwcu, w roku poprzedzającym waloryzację. Jeżeli T. w terminie 14 dni od dnia przedstawienia przez stronę rządową partnerom społecznym informacji o prognozowanych wielkościach makroekonomicznych, w tym o wielkości wskaźnika inflacji, stanowiących podstawę do opracowania projektu ustawy budżetowej na rok następny uzgodni, w drodze uchwały, wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3, wysokość tego zwiększenia podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", w drodze komunikatu ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego (ust. 4). Jeżeli nie nastąpi uzgodnienie stanowiska T. w trybie określonym w ust. 3 i 4, Rada Ministrów określi w terminie 21 dni od dnia zakończenia negocjacji, w drodze rozporządzenia, wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę informacje o prognozowanych wielkościach makroekonomicznych, w tym wielkość wskaźnika inflacji, stanowiących podstawę do opracowania projektu ustawy budżetowej na rok następny (ust. 5). Zgodnie zaś z ustępem 6 tego przepisu minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego ogłasza w drodze komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", w terminie 3 dni roboczych od dnia ogłoszenia przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego komunikatu, o którym mowa w art. 94 ust. 1 pkt 1 i 2, wskaźnik waloryzacji, biorąc pod uwagę wskaźniki, o których mowa w ust. 1 i 2, jak również wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3.

Zgodnie zaś z komunikatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 lutego 2015 roku w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2015 roku (M. P. 2015 r. poz. 1760), wskaźnik waloryzacji emerytur i rent w 2015 roku wynosi 100,68%.

Zgodnie jednakże z treścią art. 6 ustawy z dnia 23 października 2014 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 roku, poz. 1682) w 2015 roku waloryzacja od dnia 1 marca polega na podwyższeniu kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2015 r., wskaźnikiem waloryzacji, ustalonym zgodnie z art. 89 ustawy, o której mowa w art. 1, nie mniej niż o kwotę 36 złotych.

Sąd I instancji wyjaśnił, iż w niniejszej sprawie wysokość podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego na dzień 28 lutego 2014 roku wynosiła 3390,86 zł. Kwotę tę należało powiększyć o 36 złotych, jako że pomnożenie jej przez wskaźnik waloryzacyjny, tj. 100,68%, powiększałyby tę podstawę o kwotę mniejszą niż 36 złotych. Zwaloryzowane świadczenie wyniosło zatem 3.426,86 zł. brutto i w takiej wysokości przysługuje ubezpieczonemu od dnia 1 marca 2015 roku. Wojskowy organ emerytalny prawidłowo dokonał waloryzacji należnego ubezpieczonemu świadczenia rentowego.

Odnosząc się do kwestii właściwości organu uprawnionego do rozpoznania odwołania od decyzji waloryzacyjnej, Sąd Okręgowy wskazał, iż kwestia właściwości sądów powszechnych do rozpoznania odwołań od decyzji organów rentowych uregulowana została w art. 459 k.p.c. i następnych. Z przepisów tych wynika jednoznacznie, iż sądy ubezpieczeń społecznych rozpoznają odwołania od decyzji organów rentowych, a zatem zarzut wnioskodawcy jest nie zasadny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, oddalił odwołanie w punkcie I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd I instancji orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 4 ust. 1, § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Sąd uznał kwotę 120 zł za adekwatną do nakładu pracy pełnomocnika oraz wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej rozstrzygnięcia, mając na uwadze charakter sprawy.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca, zaskarżając go w pełnym zakresie i zarzucając mu:

1. Nierzetelne zważenie argumentów skarżącego zawartych w pismach procesowych i wyrażonych podczas rozprawy w dniu 10.08.2015r. oraz ignorowanie jego wniosków, pytań i pospieszne zamknięcie rozprawy, bez wysłuchania jego argumentów w sprawie (Art.217 §1 Kpc).
2. Odmowę przyjęcia pisma procesowego przed zamknięciem rozprawy.
3. Niezapewnienie swobody wypowiedzi podczas rozprawy.
4. Brak odpowiedzi na pytania, argumenty i dowody, wyrażone w pismach procesowych i podczas rozprawy, w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Skarżący wskazał, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 273643,36 zł.

Wniósł o:

1 Uchylenie wyroku w pełnym zakresie.

2. Przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez: Sąd Okręgowy lub właściwy szczebel administracji WBE/MON.
3. Elektroniczną rejestrację przebiegu rozprawy.
4. Odczytanie przez niego pism procesowych w trakcie rozprawy.
5. Zwrot poniesionych przez niego i opłaconych kosztów związanych ze sprawą, wg wykazu.
6. Odpowiednią zwłokę czasową z wydaniem orzeczenia, na rzetelne przeanalizowanie argumentów stron i dokumentów związanych ze sprawą.
7. Zwrot wykazanej różnicy niedopłaty do należnej mu emerytury wraz z odsetkami ustawowymi, na dzień uregulowania zaległości i zadośćuczynienia w wysokości 30% tej wartości (WPS).

W uzasadnieniu skarżący umotywowował podniesione zarzuty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie zawiera zarzutów skutkujących zmianą bądź uchyleniem

Przedmiotem niniejszej sprawy była wysokość zwaloryzowanego świadczenia emerytalnego wnioskodawcy Z. C..

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych, jak też ich kwalifikacji prawnej. W konsekwencji, Sąd odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Wstępnie trzeba wyjaśnić, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13.05.1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601 oraz w uzasadnieniu wyroku z 02.10.2008 r., I UK 88/08, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 100, a nadto w wyroku z 06.09.2000 r. II UKN 685/99). Wobec powyższego, skoro zaskarżona przez ubezpieczonego decyzja dotyczyła waloryzacji emerytury wnioskodawcy, przedmiotem rozpoznania Sądu było ustalenie, czy waloryzacja ta dokonana została prawidłowo.

Zgodnie z treścią art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 330 ze zm.), emerytury i renty podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015, poz. 748 j.t., dalej ustawa emerytalna) stanowi zaś, iż emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca.

Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji (ust. 2). Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację (ust. 3). Waloryzacja obejmuje emerytury i renty przyznane przed terminem waloryzacji (ust. 4).

Art. 89 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, iż wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym.

Wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 1, jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów (ust. 2).

Zwiększenie o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, jest przedmiotem corocznych negocjacji, w ramach R., przeprowadzanych w czerwcu, w roku poprzedzającym waloryzację (ust. 3).

Jeżeli R. w terminie 14 dni od dnia przedstawienia przez stronę rządową partnerom społecznym informacji o prognozowanych wielkościach makroekonomicznych, w tym o wielkości wskaźnika inflacji, stanowiących podstawę do opracowania projektu ustawy budżetowej na rok następny, uzgodni, w drodze uchwały, wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3, wysokość tego zwiększenia podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", w drodze komunikatu ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego (ust. 4).

Jeżeli nie nastąpi uzgodnienie stanowiska R. w trybie określonym w ust. 3 i 4, Rada Ministrów określi w terminie 21 dni od dnia zakończenia negocjacji, w drodze rozporządzenia, wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę informacje o prognozowanych wielkościach makroekonomicznych, w tym wielkość wskaźnika inflacji, stanowiących podstawę do opracowania projektu ustawy budżetowej na rok następny (ust. 5).

Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego ogłasza w drodze komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", w terminie 3 dni roboczych od dnia ogłoszenia przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego komunikatu, o którym mowa w art. 94 ust. 1 pkt 1 i 2, wskaźnik waloryzacji, biorąc pod uwagę wskaźniki, o których mowa w ust. 1 i 2, jak również wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3. (ust. 6).

Jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji, w komunikacie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 lutego 2015r. (MP z 2015 poz. 176) wskaźnik waloryzacji ustalono na 100,68%. Zgodnie zaś z art. 6. ustawy z 23 października 2014r o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS w 2015 r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na podwyższeniu kwoty

świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2015 r., wskaźnikiem waloryzacji, ustalonym zgodnie z art. 89 ustawy, o której mowa w art. 1, nie mniej niż o kwotę 36 zł.

Jak wynika z zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji z dnia 2 marca 2015 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury wnioskodawcy, podwyższając kwotę dotychczas przysługującej emerytury, tj. 3.390,86 zł o kwotę 36 zł, co dało łączną kwotę 3.426,86 zł. Zauważyć należy, iż jak wynika z wyliczeń Sądu II instancji, pomnożenie kwoty dotychczas przysługującej ubezpieczonemu emerytury przez wskaźnik waloryzacji 100,68 zł, powiększyłoby wysokość przysługującej skarżącemu emerytury jedynie o kwotę 23 zł, a więc niższą niż ustalona przez organ rentowy. W związku z powyższym, stwierdzić należy, iż Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. prawidłowo w oparciu o przytoczone wyżej przepisy, dokonał waloryzacji należnej wnioskodawcy emerytury poprzez powiększenie jej o kwotę 36 złotych i ustalając jej wysokość od dnia 1 marca 2015 r. na kwotę 3.426,86 złotych.

Należało zatem podzielić ocenę Sądu Okręgowego, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał waloryzacji w sposób prawidłowy.

Odnosząc się do apelacji skarżącego, wskazać należy, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie. Sąd II instancji nie dostrzegł naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 217 § 1 k.p.c. Sąd I instancji nie odnosił się wprawdzie szczegółowo do wszystkich podnoszonych przez wnioskodawcę w odwołaniu i dalszych pismach procesowych argumentów, jednak nie oznacza to, że nie miał ich na uwadze, dokonując rozstrzygnięcia. Nadto, zauważyć należy, iż wnioskodawca w swoich pismach w toku postępowania pierwszoinstancyjnego kilkakrotnie odnosił się do tych samych kwestii, zaś Sąd nie ma obowiązku odnoszenia się do stanowiska strony w toku sprawy. Argumentacja wnioskodawcy pozostaje jednak bez wpływu na trafność wyroku.

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja rzeczywiście, wbrew dyspozycji art. 107 k.p.a., nie zawierała pełnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia, jednak w orzecznictwie ukształtował się jednolity pogląd, iż postępowanie przed sądem ubezpieczeń społecznych skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, zaś wady decyzji organu rentowego spowodowane naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostają poza przedmiotem postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2011 r., I UK 267/11, Lex nr 1215777; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.09.2010 r., III UK 15/10, Lex nr 667499). Niemniej jednak Sąd Najwyższy wskazywał także, iż w wyjątkowych wypadkach kontrola sądowa może zostać przeprowadzona przez pryzmat przepisów procedury administracyjnej. Sytuacja taka ma miejsce zwłaszcza wówczas, gdy decyzja ma takie wady formalne, które dyskwalifikują ją w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.12.2009 r., I UK 189/09, Lex nr 852261; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.04.2010 r., II UK 336/09, Lex nr 604222). Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z dnia 28 maja 2002 r. (II UKN 356/01, OSNP 2004/3/52), iż postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej jest samodzielnym postępowaniem administracyjnym ograniczającym się do ustalenia,

czy decyzja dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. Rozstrzygnięcie kończące to postępowanie następuje w drodze decyzji (art. 158 § 1 k.p.a.) podejmowanej przez organ administracji publicznej (art. 156 § 1 k.p.a.), toteż orzekanie w tej kwestii przez sąd powszechny byłoby naruszeniem kompetencji właściwego organu administracji publicznej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny podkreśla, iż podniesione przez skarżącego zarzuty naruszenia przez organ rentowy przepisów kodeksu postępowania administracyjnego nie podlegają rozpoznaniu w niniejszym postępowaniu.

Merytorycznie natomiast decyzja organu rentowego wydana została prawidłowo, bowiem oparto ją na właściwych przepisach, w treści obowiązującej w dniu wydania tej decyzji

Niewłaściwym jest również zarzut rozpoznania odwołania z pominięciem wyższego szczebla administracji wojskowej. Sąd I instancji prawidłowo bowiem wskazał, iż kwestia właściwości sądów powszechnych do rozpoznawania odwołań

od decyzji organów rentowych uregulowana została w przepisach art. 459 k.p.c. i następne, w tym zwłaszcza art. 477⁸ k.p.c. i art. 477⁹ k.p.c. Niezależnie zatem od wewnętrznej organizacji Wojskowego Biura Emerytalnego, wskazane wyżej przepisy jasno stanowią, iż w przypadku wszystkich organów rentowych odwołania od decyzji rozpoznają Sądy Ubezpieczeń społecznych. Art. 476 § 4 pkt 3 k.p.c. statuuje zaś wojskowy organ rentowy jako organ rentowy w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Okręgowy trafnie także nałóżł na wnioskodawcę obowiązek zwrotu kosztów organu rentowego. Zwolnienie strony od ponoszenia kosztów sądowych (jak w sprawach z ubezpieczeń społecznych) nie zwalania jej bowiem z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Zgodnie zaś z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 i 99 k.p.c., strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty zastępstwa procesowego.

Uznając zatem, iż wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy.

SSA Bożena Grubba SSA Grażyna Czyżak SSO del. Maria Ołtarzewska